

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1299

гр. София, 04.11.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО X ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Руси Алексиев

Членове: Анелия Щерева

Виктория М. Станиславова

като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно частно наказателно дело № 20211100604127 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 341 и сл. от НПК, във връзка с чл. 306, ал. 3 от НПК.

Образувано е по повод постъпила частна жалба вх. № 21045758/15.09.2021 г., подадена от частния тъжител Е.В., чрез адв. В.Т., срещу определение от 21.08.2021 г., постановено по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК, по НЧХД № 1001/2019 г. по описа на СРС, НО, 112 – ти състав, с което първоинстанционният съд, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК, е осъдил частния тъжител да заплати на Е. В. сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, НО, VII – ми въззивен състав.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното определение. Поддържа се, че искането за присъждане на разноски за процесуално представителство пред СГС не е сторено своевременно от насрещната страна. На следващо място се излагат съображения за недължимост на присъдените разноски, като се посочва, че производството по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, НО, VII – ми въззивен състав, не е изисквало участие на процесуален представител на лицето, срещу което е подадена тъжбата, тъй като не е бил даден ход по същество на делото, а Е. В. не е била конституирана в процесуалното качество на подсъдима. Допълнително се твърди липса на представени по делото доказателства за действително сторени разноски за адвокатско възнаграждение. При тези съображения се прави искане за отмяна на атакувания съдебен акт.

В законоустановения срок е постъпило становище от адв. С.Р., в качеството му на защитник на Е. В., в което се излагат аргументи за неоснователност и необоснованост на подадената жалба. Моли се жалбата да бъде оставена без уважение, а определението на СРС – потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Софийският градски съд, Наказателно отделение, X – ти въззивен състав, като взе предвид депозираната жалба и като съобрази изтъкнатите в нея съображения и материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството по НЧХД № 1001/2019 г. по описа на СРС, НО, 112 – ти състав, е образувано по тъжба на Е.В. против Е. В. за извършени престъпления по чл. 145 от НК, по чл. 148, ал. 1, т. 2, пр. 2, вр. 146, ал. 1 от НК и по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2, вр. чл. 147, ал. 1 от НК.

С разпореждане от 08.06.2020 г. съставът на СРС е прекратил наказателното

производство на основание чл. 24, ал. 5, т. 2 от НПК, вр. чл. 81, ал. 3 от НПК, като е приел, че тъжбата е подадена извън законоустановения 6 – месечен срок.

С решение от 20.11.2020 г., постановено по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, НО, VII – ми въззивен състав, разпореждането на СРС е потвърдено, като правилно и законосъобразно. В проведеното през въззивната инстанция открито съдебно заседание на дата 06.11.2020 г. Е. В. е представлявана от адв. С.Р.. Последният е взел участие във всички етапи на воденото пред СГС производство, като в хода на съдебните прения е изразил становище по същество на спора. Пред СГС процесуалният представител не е направил изрично искане за присъждане на сторените разноски. В крайния си съдебен акт СГС също не е обективирал воля по въпроса за разноските.

С молба от 01.03.2021 г. адв. С.Р. е депозирал искане пред състава на СГС за издаване на изпълнителен лист за направените от доверителката му Е. В. разноски по ВНЧД № 3334/2020 г. Молбата е изпратена по компетентност на СРС.

С обжалваното определение СРС, НО, 112 – ти състав, като е съобразил, че производството по делото е прекратено с окончателен акт, липсва произнасяне на въззивната инстанция по въпроса за направените пред нея разноски и наличието на доказателства за действително сторени такива, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК, е осъдил частния тъжител да заплати на Е. В. сумата в размер на 500 /петстотин/ лева – разноски за заплатено адвокатско възнаграждение пред СГС.

Видно от приложеното ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, НО, VII – ми въззивен състав, на л. 9 и л. 10 от него са представени адвокатско пълномощно за адв. С.Р. и сключен между него и Е. В. договор за правна защита и съдействие с бланкетен номер 915192 от 29.10.2020 г. В последния е договорено адвокатско възнаграждение по делото в размер на 500 /петстотин/ лева, като е отбелязано, че същото е платено в брой.

С оглед изложената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Частната жалба е подадена от легитимирано лице, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Настоящият състав намира обжалваното определение за правилно, тъй като съгласно чл. 190, ал. 1 от НПК, когато наказателното производство е прекратено по дела, образувани по тъжба на пострадалото лице, разноските се възлагат в тежест на частния тъжител.

В конкретния случай производството по иницирианото от частния тъжител Е.В. НЧХД № 1001/2019 г. по описа на СРС, НО, 112 – ти състав, е прекратено на основание чл. 24, ал. 5, т. 2 от НПК, вр. чл. 81, ал. 3 от НПК с разпореждане на съда от 08.06.2020 г., изцяло потвърдено с решение на СГС от 20.11.2020 г. по ВНЧД № 3334/2020 г.

С оглед прекратяване на образуваното наказателно производство от частен характер с влязъл в сила съдебен акт и постъпилата молба от защитата за изрично произнасяне по разноските пред въззивната инстанция, първоинстанционният съд е взел предвид всички доказателства по делото и правилно е възложил в тежест на частния тъжител направените от лицето, срещу което е подадена тъжбата, деловодни разноски за адвокатско възнаграждение пред СГС.

Въззивният съд намира за несъстоятелни изложените от жалбоподателката доводи, че искането за присъждане на разноски пред СГС не е било направено своевременно от насрещната страна. В разпоредбата на чл. 190 от НПК, касаеща разноските в наказателните дела от частен характер, законодателят не е предвидил нито изискване за отправяне на изрично искане за присъждане на направените разноски, нито е установил срок за подобно искане. Доколкото в цитираната норма не са въведени преклузивни срокове относно исканията за разноски, то възможността за произнасяне на съда по регламентирания в чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК ред не е ограничена със срок или с искане на страната, а следва по силата на закона. В процесния случай по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС липсва произнасяне по въпроса за сторените във връзка с него разноски, поради което

процесуалният ред за тяхното присъждане е от първоинстанционния съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК. Поради това настоящият въззивен състав намира произнасянето на СРС по въпроса за разноските, направени по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, за допустимо, а сезирането на съда – за своевременно направено.

По отношение доводите на жалбоподателката за недължимост на присъдените разноси поради изложените от същата съображения за липса на необходимост от ангажиране на процесуално представителство на лицето, срещу което е подадена тѣжбата, предвид развитието на производството по ВНЧД № 3334/2020 г., съдът намира същите за изцяло неоснователни. Въпреки че защитата по дела от частен характер не е задължителна, това в никакъв случай не може да лиши лицето, срещу което е подадена тѣжбата и което е изрично призовано за участие в съдебното производство пред въззивната инстанция, от процесуална възможност да ангажира адвокат с оглед гарантиране в най – висока степен на своята защита. Поради това подобни доводи не могат да бъдат споделени. Отделно от това, вземайки предвид съдържанието на съдебния протокол от проведеното на 06.11.2020 г. открито съдебно заседание по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, съдът не може да се съгласи и с твърденията на жалбоподателката за липса на даден ход по същество на въззивното дело. Видно от надлежно изготвения протокол за проведено открито съдебно заседание, представляващ по своята правна същност официален удостоверятелен документ за осъществяването от и пред съда процесуални и процесуално – следствени действия, производството пред СГС е преминало през всички свои етапи, включително е даден ход по същество, като адв. С.Р. е взел участие в съдебните прения и е изразил становище за потвърждаване на първоинстанционния прекратителен акт.

На последно място, не почива на събраните и приложени по делото писмени доказателства и възражението за липса на доказателства за реално плащане на претендираните разноси. По делото е приложен писмен договор за правна защита и съдействие с бланкетен номер 915192 от 29.10.2020 г., сключен между Е. В. и адв. С.Р., с предмет оказване на защита и осъществяване на процесуално представителство по ВНЧД № 3334/2020 г. по описа на СГС, при договорено възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева. От съдържанието на договора се установява, че хонорарът е бил заплатен в брой, поради което същият съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по т. д. № 6 от 2012 г., ОСГТК, ВКС, надлежно удостоверява извършеното плащане, тъй като има значението на разписка за заплатеното на адвоката възнаграждение. Предвид това, следва да се приеме, че процесният разход е бил уговорен и действително заплатен в претендирания и присъден от СРС размер.

По изложените съображения, настоящият въззивен съдебен състав намира, че обжалваното определение е правилно и не са налице основания за отмяната му.

Така мотивиран, Софийският градски съд, Наказателно отделение, X – ти въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 21.08.2021 г., постановено по НЧХД № 1001/2019 г. по описа на СРС, НО, 112 – ти състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____